

Forestil dig en driftsleder på en virksomhed, der en dag nægter at bruge pengene på de formål, chefen ønsker. I stedet for at arbejde for at omsætningen på virksomheden øges, bruger han pengene på egne interesser. Vi arbejder som kristne i gudsrige-virksomheden, og her er vi sat som driftsledere af Guds ressourcer. Hvad der hele tiden må præge vores tankegang er derfor: Hvordan kan flere vindes for Guds rige? Hvordan kan flere høre om evangeliet? Hvordan kan de penge, jeg er forvalter af, bedst tjene Guds riges mission.

Som driftsledere i Gudsrige-virksomheden må vi også hele tiden være i dialog med vores chef, Gud, om, hvordan pengene skal bruges. Derfor må vi bede Gud om at give os visdom og indsigt til at give pengene, dér hvor han ønsker, de skal gives. Men også visdom til hvor mange, vi skal bruge.

Begynder vi at se os selv som forvaltere, vil vi også begynde at se en større glæde ved at give. For jeg får lov til at glæde folk med penge, der ikke er mine. Samtidigt kan jeg erfare, at det er sundt for mit kristenliv at give og være til velsignelse, selvom jeg kan synes, at det er svært at slippe, hvad der egentligt kan føles som mit.

Overvej:

- Hvordan kan vi bryde tabuet, så vi som fællesskab bliver bedre til at hjælpe og støtte hinanden til at give med glæde? Hvordan kan vi opmuntre hinanden til at se, at der er velsignelse ved at give?
- Overvej følgende udsagn:
 - 1) ”Tjen alt, hvad du kan; spar, alt hvad du kan; giv alt, hvad du kan!”
 - 2) ”Når du har givet tiende, ved du, at så er der 90 % tilbage til at gøre godt med i Guds rige!”
- Hvordan tænker du om givertjeneste? Spiller ’tiende’ en aktiv rolle i din måde at forvalte penge på?
- Hvordan ser du dit ansvar for at støtte økonomisk fx dit lokale menighedsarbejde, landsdækkende missions-/diakonalt arbejde, ydre mission eller nødhjælp til trængende rundt om i verden?

Gud elsker en glad giver. Det forstås ofte sådan, at vi skal give, indtil vi ikke længere gør det glad og gerne. Men i stedet skal det forstås sådan, at Gud elsker en giver, der er glad for at give. Verset handler derfor ikke om, hvor meget vi skal give, men hvordan.

Overvej:

Er du en glad giver? Hvorfor/hvorfor ikke?

Tjeneste

Hvem eller hvad skal på en særlig måde i den kommende tid (fortsat) have glæde af dine penge? Skal du i fremtiden ændre på den måde, du indtil nu har forvaltet?

Bryd et tabu

– snak om penge

AARHUS BYKIRKE

Tjek in

Tag en runde, hvor I taler om, hvad den største udfordring er ved at give penge?

Tilbedelse

Tak Gud for de gaver, han har velsignet jer med – også jeres penge.

Tilegnelse

Skattejagt

Måske kan nogen af jer huske skattejagt til børnefødselsdage. Man blev udstyret med et slidt kort med brændemærker i siden og et stort rødt kryds, hvor en spændende – som regel spiselig – skat var begravet. Herefter gik den vilde jagt efter at finde den gemte skat.

Det er ikke kun børn til fødselsdag, som er på skattejagt. Faktisk bruger de fleste mennesker det meste af deres liv på det. Nogle jager lykke, andre succes. Nogle jager magt, andre rigdom og penge. Eller måske noget helt femte. Hvad der er fælles for denne jagen efter skatte er, at man er klar til at satse stort set det meste af sin tid, ressourcer og kræfter på at få disse skatte. Og når man først har fået fingre i dem, giver man sjældent slip på dem igen.

Men er det forkert at være på ”skattejagt”, hvis man er kristen? Nej, slet ikke. Faktisk formaner vi i Bibelen til at være på skattejagt.

Læs Matt 13,44. Her sammenligner Jesus himmeriget med en skat, som en mand finder i en anden mands mark. Manden tager den ikke med, da den jo retmæssigt tilhører den anden. I stedet sælger han, der fandt skatten, ”alt, hvad han ejer, og køber den mark”, hvor skatten var begravet, så skatten nu retfærdigvis tilhører ham.

Det er et billede på, hvordan vi som kristne skal være klar til at ofre alt, hvad vi ejer, for at eje den langt bedre skat: den himmelske skat. Samtidigt viser det os en afgørende ting om givertjeneste: det handler ikke blot om, hvad vi giver, men i endnu højere grad om hvad vi får: Den himmelske skat.

De jordiske skattes løgn

Problemet med de jordiske skatte er egentlig ikke, hvad de er i sig selv. Problemet er, hvad de lover os. For jagten efter de jordiske skatte kan bunde i en falsk tillid til, at netop disse skatte kan opfylde mine behov, drømme og længsler. En sådan skattejagt beror på en løgn om, at disse skatte kan skabe den tryghed eller succes i tilværelsen, jeg mener, jeg har brug for.

I Præd 5,9 står der: ”Den, der elsker penge, bliver ikke mæt af penge”. Hvorfor? Fordi pengene bilder os ind, at hvis vi blot får endnu flere, så vil vi blive endnu mere lykkelige, endnu mere trygge eller opnå endnu større succes. Vi tror, at flere penge giver os større frihed, men binder os i virkeligheden til en endeløs jagen efter mere.

Men de jordiske skatte fylder os ikke kun med løgn. De er farlige, fordi de forvrænger virkeligheden og værst af alt: giver os tillid til noget andet end Gud. Martin Luther sagde på et tidspunkt: ”Den eller det, som du sætter al din lid til og forventer alt godt fra – det er din gud!” Hvis jeg sætter min lid til mine penge, så er det min gud – også selvom jeg har en erkendelse af, at Gud eksisterer. At tro på Gud handler ikke om en overbevisning om Guds eksistens. Det handler om at stole på, at det er HAM, der vil give mig alt godt.

Overvej:

- Hvorfor er det til tider mere trygt at have tillid til vores penge end til Gud? Hvad kan vi gøre, så dette forhold om muligt ændres?
- Hvordan kan vi konkret leve vores liv, så vi lever i tillid til, at jeg kan stole fuldt og fast på Gud? Hvordan kan det komme til udtryk?

Læs Matt 6,25-33. Det er egentlig alvorlige ord. Vi er sat fri til at søge den sande skat: Guds rige og hans retfærdighed. Men det er helt afgørende, at vi har styr på rækkefølgen. Hvis jeg ikke tør give af mine penge, fordi jeg dermed mister min tryghed eller komfort, er det så ikke pengene frem for Gud, jeg har størst tillid til? Hvem er så min G/gud?

Vi lever stadig i syndefaldets verden, og vi vil gang på gang miste tilliden til, at Gud bærer os (læs fx Matt 14,22-32). Men faren er, hvis vi indretter vores liv på en måde, der afspejler en grundlæggende mangel på tillid til Gud og hans løfter. Sat på spidsen: Hvad vil du helst have med dig i graven – din bankbog eller Jesus?

Dårlig samvittighed – nej, tak. Glæde og velsignelse – ja, tak.

Ender det hele så ikke alligevel med, at jeg nu skal have dårlig samvittighed over, hvor lidt jeg giver. Nej. Det gode budskab er nemlig, at vi er sat fri fra at sætte vores lid til ”døde” ting, der alligevel ikke kan give os det, vi virkelig længes efter. Hvis det er bittert at søge efter en skat, der er svær at finde, hvor meget mere bittert er det så ikke at søge efter en skat, som slet ikke findes. Denne søgen er, hvad vi er sat fri fra, fordi vi ejer den største skat af alle: Den himmelske skat!

Hvordan skal vi så forholde os til vores penge? Vi skal se os selv som Guds forvaltere. Nogle er forvaltere af mange penge – andre af få. Men vi ejer ikke vores penge eller tid for den sags skyld. Det gør Gud.